

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru, Vladimir Timofti, Nadejda Toma și Elena Covalenco,

judecând fără citarea părților, recursul ordinar prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2015, declarat de avocatul Vladislav Roșca în numele inculpatului

Burghilea Valeriu Ion, născut la 05 iunie 1974, originar și domiciliat mun. Chișinău, str. Drumul Crucii 100, ap. 28.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.07.2008 - 04.08.2011;

Instanța de apel: 21.09.2011 - 17.12.2012;

Instanța de recurs: 02.04. - 02.07.2013;

Instanța de apel: 25.07.2013 - 08.06.2015;

Instanța de recurs: 02.09. - 29.03.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 04 august 2011, Burghilea Valeriu, a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (3) lit. b) Cod penal, din motiv că faptele inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunilor imputate.

2. De către organul de urmărire penală Burghilea Valeriu a fost învinuit de faptul că el, deținând în baza ordinului nr. 6-2/06 din 23 octombrie 2006 funcția de director financiar al ÎM „MolDan” SRL, iar în baza ordinului nr. 01 OC din 18 ianuarie 2007 funcția de vice-director al personalului de conducere al ÎM „MolDan” SRL, fiindu-i acordat prin procura directorului general al ÎM „MolDan” SRL din 20 octombrie 2006 dreptul de gestionare a întreprinderii în cauză, cu dreptul la prima semnătură în documentele financiar-bancare, în perioada lunii decembrie 2006 - iunie 2007, cu folosirea situației de serviciu a însușit prin delapidare bunuri ale întreprinderii nominalizate în proporții deosebit de mari și a comis abuz de serviciu în următoarele împrejurări.

Conform contractului nr. 17 pentru achiziționarea mărfurilor din 27 noiembrie 2006, încheiat între ÎM „MolDan” SRL și Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, ÎM „MolDan” SRL și-a asumat obligațiunea de a vinde și livra tehnică de calcul, conform specificației, anexă la contract în valoare

de 1169344 lei, iar Departamentul de Executare al Ministerului Justiției și-a asumat obligațiunea de a recepționa și achita marfa în cauză.

Întru onorarea obligațiunilor sale contractuale, Departamentul de Executare al Ministerului Justiției conform dispozițiilor de plată nr. 1590 și nr. 1591 din 22 decembrie 2006 a transferat la contul ÎM „MolDan” SRL, în avans, mijloace bănești în sumă totală de 350803 lei, iar restul sumei de 818541 lei, conform condițiilor contractului urmînd a fi achitate în decurs de 20 zile din data livrării mărfii.

Valeriu Burghilea, urmărind scopul însușirii mijloacelor bănești ale ÎM „MolDan” SRL, inclusiv a mijloacelor bănești în sumă de 1169344 lei care urmau să fie încasate de către ÎM „MolDan” SRL ca plată pentru tehnica de calcul livrată, în scopul ascunderii intențiilor sale criminale privind delapidarea mijloacelor bănești prin atribuirea unui caracter legal al transferului de mijloace bănești pe care intenționa să-l efectueze la contul unor firme delictive, în urma unei înțelegeri prealabile cu persoane neidentificate la moment, care dispunînd de rechizitele firmelor „Bosercons” și „Malevprod”, recunoscute ulterior de către Serviciul fiscal ca firme delictive, inclusiv de blanchete de strictă evidență ale acestora - facturile fiscale, au perfectat din numele SRL „Malevprod” facturile fiscale nr. XX 2637093 din 21 decembrie 2006 în sumă de 1320005,88 lei și nr. XX 2637095 din 22 decembrie 2006 în sumă de 427271,26 lei și din numele SRL „Bosercons” factura fiscală nr. XX 3080306 din 22 decembrie 2006 în sumă de 570000 lei privind livrarea în adresa ÎM „MolDan” SRL de către cele două firme a tehnicii de calcul și al altor bunuri în sumă totală de 2317277,14 lei.

Ulterior, odată cu prezentarea de către Valeriu Burghilea în contabilitatea întreprinderii ÎM „MolDan” SRL a documentelor nominalizate, în virtutea faptului că livrarea de mărfuri de către cele două firme în adresa ÎM „MolDan” SRL de facto nu s-a efectuat, tranzacțiile purtînd un caracter pur formal, în evidența contabilă a întreprinderii ÎM „MolDan” SRL a fost reflectată datoria creditorială față de cele două firme delictive în sumă de 2317277,14 lei, iar ÎM „MolDan” SRL precum că dispunînd de bunuri, inclusiv tehnică de calcul de suma nominalizată.

În același moment Valeriu Burghilea, în scopul însușirii bunurilor altei persoane ce au fost încredințate în administrarea lui și obținerii de la Departamentul de Executare al Ministerului Justiției a restului sumei de 818541 lei fără onorarea obligațiunilor contractuale de către ÎM „MolDan” SRL, în lipsa tehnicii de calcul la ÎM „MolDan” SRL, folosind supremația funcției și atribuțiilor sale a impus contabilul șef al ÎM „MolDan” SRL, N. Carmazan în perfectarea facturii fiscale nr. XX 2379762 din 25 decembrie 2007, conform căreia ÎM „MolDan” SRL livrează în adresa Departamentului de Executare al Ministerului Justiției tehnică de calcul conform specificației la contract în sumă de 1169344 lei.

Ulterior, Valeriu Burghilea în continuarea acțiunilor sale infracționale ducînd în eroare conducerea Departamentului de Executare al Ministerului Justiției despre existența tehnicii de calcul, la 25 decembrie 2006 a camuflat prezentarea tehnicii de calcul la depozitul amplasat pe adresa str. Aleea Gării 48,

mun. Chișinău, în care, precum că sunt depozitate 88 de calculatoare și 88 imprimante, totodată eliberându-le scrisoare de garanție nr. 138/2006 din 29 decembrie 2006, conform căreia ÎM „MolDan” SRL în persoana directorului Valeriu Burghilea își asumă responsabilitatea în păstrarea tehnicii de calcul, pe cînd în depozit se aflau doar cutiile de la calculatoare.

Astfel, Valeriu Burghilea abuzînd de încrederea Departamentului de Executare al Ministerului Justiției, căruia nefiindu-i cunoscute intențiile criminale a lui Valeriu Burghilea, în baza dispozițiilor de plată nr. 1607 din 26 decembrie 2006 și nr. 1630 din 27 decembrie 2006 a transferat la contul ÎM „MolDan” SRL mijloace bănești în sumă de 818541 lei, iar în total în sumă de 1169344 lei.

Valeriu Burghilea, în scopul realizării intențiilor sale criminale, datorită existenței datoriei artificiale ale ÎM „MolDan” SRL față de firmele „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL, prin utilizarea rechizitelor și conturilor bancare ale firmelor „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL, ambele deschise în BC „Victoriabank” SA în perioada 26 decembrie 2006 – 02 aprilie 2007, cu destinația plata pentru tehnica de calcul, în baza dispozițiilor de plată nr. 1199 din 26 decembrie 2006 și nr. 1204 din 28 decembrie 2007 a transferat la contul firmei „Malevprod” SRL suma totală de 1315000 lei și în baza dispozițiilor de plată nr. 19 din 06 februarie 2007, nr. 35 din 02 martie 2007 și nr. 1 din 02 aprilie 2007 a transferat la contul firmei „Bosercons” SRL mijloace bănești în sumă totală de 435000 lei, iar în total a transferat la contul celor două firme delictive mijloace bănești în sumă totală de 1750000 lei, bani pe care în continuare Valeriu Burghilea i-a folosit și dispus în scopuri personale.

Tot el, Valeriu Burghilea, cu folosirea situației de serviciu, în interes material a cauzat daune în proporții considerabile intereselor ÎM „MolDan” SRL în următoarele împrejurări.

Conform contractului nr. 17 pentru achiziționarea mărfurilor din 27 noiembrie 2006, încheiat între ÎM „MolDan” SRL și Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, ultimul a transferat la contul ÎM „MolDan” SRL cu destinația plata pentru achitarea tehnicii de calcul, mijloace bănești în sumă totală de 1169344 lei.

Valeriu Burghilea, urmărind scopul însușirii mijloacelor bănești ale ÎM „MolDan” SRL, inclusiv a sumei de 1169344 lei transferate de către Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, prin utilizarea rechizitelor și conturilor bancare ale firmelor „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL deschise în BC „Investprivatbank” SA, recunoscute ulterior de către Serviciul fiscal ca firme delictive, în perioada 26 decembrie 2006 – 02 aprilie 2007, cu destinația plata pentru tehnica de calcul a transferat la contul celor două firme mijloace bănești în sumă totală de 1750000 lei, bani pe care în continuare Valeriu Burghilea i-a folosit și dispus în scopuri personale.

În același moment, în scopul atribuirii unui caracter legal al transferului de mijloace bănești în sumă de 1750000 lei, Valeriu Burghilea, în urma unei înțelegeri prealabile cu persoane neidentificate, care dispunînd de blanchetele de strictă evidență al celor două firme, au perfectat din numele acestora o serie de facturi fiscale, conform cărora „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL precum că

au livrat în adresa ÎM „MolDan” SRL tehnică de calcul și alte bunuri în sumă totală de 2317277,14 lei, o parte din care destinată livrării în continuare Departamentului de Executare al Ministerului Justiției.

Dat fiind faptul, că tranzacțiile sus descrise purtau un caracter formal, respectiv din cauza inexistenței mărfurilor cât și al mijloacelor bănești destinate procurării tehnicii de calcul, care au fost însușite, Valeriu Burghilea în scopul onorării parțiale a obligațiunilor contractuale ale ÎM „MolDan” SRL față de Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, cât și ascunderii faptului însușirii de către el a mijloacelor bănești, abuzînd de situația de serviciu, în baza dispozițiilor de plată nr. 174 din 28 decembrie 2006, nr. 4 din 30 ianuarie 2007, nr. 6 din 05 februarie 2007, nr. 7 din 28 februarie 2007, nr. 8 din 12 martie 2007, nr. 9 din 16 martie 2007, nr. 10 din 16 martie 2007, nr. 11 din 21 martie 2007, nr. 16 din 07 iunie 2007 a încasat în numerar din casa ÎM „MolDan” SRL bani în sumă totală de 167303,15 lei, cu destinația cheltuieli administrative și de gospodărie.

Valeriu Burghilea încasînd mijloacele bănești în sumă totală de 167303,15 lei, i-a utilizat pentru procurarea, ca persoană fizică, a tehnicii de calcul, întru ascunderea intențiilor sale infracționale și executarea parțială a prevederilor contractuale față de Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, însă în realitate conform facturilor fiscale și evidenței contabile ÎM „MolDan” SRL, formal dispunea de aceste bunuri în rezultatul tranzacțiilor efectuate cu firmele „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Valeriu Burghilea să fie recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 335 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții din sfera de administrare pe un termen de 5 ani;

- în baza art.191 alin. (5) Cod penal, la 10 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă 12 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții din sfera de administrare pe un termen de 5 ani și, cu încasarea de la inculpat a prejudiciului material în sumă de 1780000 lei în beneficiul ÎM „MolDan” SRL.

În susținerea apelului procurorul a invocat că prima instanță superficial a cercetat probele prezentate de acuzare, încălcînd prevederile art. art. 100, 101, 393, 314, 385 Cod de procedură penală.

3.1. Avocatul Valentin Cristea în numele părții vătămate ÎM „MolDan” SRL, la fel a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de condamnare în privința lui Valeriu Burghilea, iar acțiunea civilă în speță să fie admisă integral.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2012, au fost admise apelurile procurorului și avocatului V. Cristea în numele părții vătămate ÎM „MolDan” SRL, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată

o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Valeriu Burghilea a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, la 2 ani închisoare;
- în baza art. 335 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe termen de 3 ani.

În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe termen de 3 ani, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe termenul probațiunii de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată ÎM „MolDan” SRL, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Adoptînd hotărîrea, instanța de apel a concluzionat, că fapta prejudiciabilă săvîrșită de V. Burghilea nu constituie însușire de bunuri, ori, fapta acestuia s-a manifestat prin „...*comportarea necorectă, abuzivă și păgubitoare a lui față de bunurile încredințate...*”, că bunurile proprietarului nu au trecut în posesia făptuitorului – semn distinct al infracțiunii prevăzut de art. 196 Cod penal.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare.

În motivarea recursului procurorul a invocat, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu s-a pronunțat asupra probelor prezentate, iar decizia nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Procurorul, a considerat că acțiunile inculpatului urmau a fi încadrate în baza art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (3) lit. b) Cod penal.

5.1. Inculpatul V. Burghilea, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 5), 12) Cod de procedură penală, la fel a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, invocînd că lipsesc probe suficiente, învinuirea poartă un caracter declarativ, iar relațiile dintre ÎM „MolDan” SRL și Departamentul de Executare al Ministerului Justiției poartă un caracter civil, ori, litigiul dat nu necesită implicarea normelor penale în cauză.

Mai mult, la etapa urmării penale au fost comise unele încălcări de procedură penală, și anume au fost încălcate prevederile art. art. 63 alin. (2) pct. 3), 256 alin. (3) Cod de procedură penală, care în opinia recurentului constituie încălcarea dreptului la apărare.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 iulie 2013, au fost admise recursurile ordinare declarate de procuror și de inculpat, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date, instanța de recurs a reținut, că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor probelor prezentate de procuror, precum nu a motivat pentru care motivele ele se resping (*art. 394 Cod de procedură penală*), ori nu pot fi admise (*art. 94 Cod de procedură penală*).

La fel, instanța de recurs a specificat, că au rămas fără o apreciere cuvenită declarațiile martorilor R. Loghinov, V. Devderea, V. Gherman, A. Gorbaciov, N. Carmazan, S. Catanchina, M. Bunduchi, N. Romanenco, care au declarat, că V. Burghelea prin abuz de funcție a transferat mijloacele bănești către firmele „Malevprod” SRL și „Bosercons” SRL prejudiciind întreprinderea.

Totodată, instanța de recurs a enunțat, că instanța de apel incorect a statuat, că inculpatul nu putea să cunoască, precum că firmele menționate erau delicvente, întrucât aceasta se confirmă prin informația de la Inspectoratul Fiscal.

Instanța de recurs a conchis, că judecând apelurile declarate, instanța de apel nu a apreciat faptul, că 33 de calculatoare au fost asamblate din piese procurate pe bani în numerar pe care îi dădea V. Burghelea, mai mult, instanța de apel nu a dat apreciere cuvenită actului reviziei tematice a activității comerciale a ÎM „MolDan” SRL, firmelor delicvente „Malevprod” SRL și „Bosercons” SRL prin care se confirmă lipsa tehnicii de calcul, scrisorii de garanție către Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, informației de pe cardul de memorie model RGI capacitatea 4GB pe care au fost depistate blaturile de factură nr. 01 din 16 mai 2007 și declarației vamale a SRL „Klimaticeschie sistemi”.

Prin urmare, instanța de recurs a menționat, că instanța de apel la judecarea apelurilor, a încălcat prevederile art. art. 101, 394, 414-419 Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2015, au fost admise apelurile procurorului și avocatului V. Cristea în numele părții vătămate ÎM „MolDan” SRL, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, V. Burghelea a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, la 9 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor pe un termen de 4 ani;

- în baza art. 335 alin. (1¹) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 9 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor pe un termen de 5 ani.

Acțiunea civilă înaintată de ÎM „MolDan” SRL, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat *in fapt*, că inculpatul Valeriu Burghelea, deținînd în baza ordinului nr. 6-2/06 din 23 octombrie 2006 funcția de director financiar al ÎM „MolDan” SRL, iar în baza ordinului nr. 01 OC din 18 ianuarie 2007 funcția de vice-director personalul de conducere al ÎM „MolDan” SRL, fiindu-i acordat prin procura directorului general al ÎM „MolDan” SRL din 20 octombrie 2006 dreptul de gestionare a întreprinderii în cauză, cu dreptul la prima semnătură în documentele financiar-bancare, în perioada lunii decembrie 2006 - iunie 2007, cu folosirea situației de serviciu a însușit prin

delapidare bunuri ale întreprinderii nominalizate în proporții deosebit de mari și a comis abuz de serviciu în următoarele împrejurări.

Conform contractului nr. 17 pentru achiziționarea mărfurilor din 27 noiembrie 2006, încheiat între ÎM „MolDan” SRL și Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, ÎM „MolDan” SRL și-a asumat obligațiunea de a vinde și livra tehnică de calcul, conform specificației, anexă la contract în valoare de 1169344 lei, iar Departamentul de Executare al Ministerului Justiției și-a asumat obligațiunea de a recepționa și achita marfa în cauză.

Întru onorarea obligațiunilor sale contractuale, Departamentul de Executare al Ministerului Justiției a transferat la contul ÎM „MolDan” SRL în avans mijloace bănești în sumă totală de 350803 lei, iar restul sumei de 818541 lei, conform condițiilor contractului urmînd a fi achitate în decurs de 20 zile din data livrării mărfii.

Valeriu Burghilea, urmărind scopul însușirii mijloacelor bănești ale ÎM „MolDan” SRL, inclusiv a mijloacelor bănești în sumă de 1169344 lei care urmau să fie încasate de către ÎM „MolDan” SRL ca plată pentru tehnica de calcul livrată, în scopul ascunderii intențiilor sale criminale privind delapidarea mijloacelor bănești prin atribuirea unui caracter legal al transferului de mijloace bănești pe care intenționa să-l efectueze la contul unor firme delictive, în urma unei înțelegeri prealabile cu persoane neidentificate la moment, care dispunînd de rechizitele firmelor „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL, recunoscute ulterior de către Serviciul fiscal ca firme delictive, inclusiv de blanchete de strictă evidență ale acestora - facturile fiscale, au perfectat din numele SRL „Malevprod” facturile fiscale nr. XX 2637093 din 21 decembrie 2006 în sumă de 1320005,88 lei și nr. XX 2637095 din 22 decembrie 2006 în suma de 427271,26 lei și din numele SRL „Bosercons” factura fiscală nr. XX 3080306 din 22 decembrie 2006 în sumă de 570000 lei privind livrarea în adresa ÎM „MolDan” SRL de către cele două firme a tehnicii de calcul și altor bunuri în sumă totală de 2317277,14 lei.

Ulterior, odată cu prezentarea de către Valeriu Burghilea în contabilitatea întreprinderii ÎM „MolDan” SRL a documentelor nominalizate, în virtutea faptului că livrarea de mărfuri de către cele două firme în adresa ÎM „MolDan” SRL de facto nu s-a efectuat, tranzacțiile purtînd un caracter pur formal, în evidența contabilă a întreprinderii ÎM „MolDan” SRL a fost reflectată datoria creditorială față de cele două firme delictive în sumă de 2317277,14 lei, iar ÎM „MolDan” SRL precum că dispunînd de bunuri, inclusiv tehnica de calcul de suma nominalizată, în același moment Valeriu Burghilea, în scopul însușirii bunurilor altei persoane ce au fost încredințate în administrarea lui și obținerii de la Departamentul de Executare al Ministerului Justiției a restului sumei de 818541 lei fără onorarea obligațiunilor contractuale de către ÎM „MolDan” SRL, în lipsa tehnicii de calcul la ÎM „MolDan” SRL, folosind supremația funcției și atribuțiilor sale, a impus contabilul șef al ÎM „MolDan” SRL, N. Carmazan în perfectarea facturii fiscale nr. XX2379762 din 25 decembrie 2007, conform căreia ÎM „MolDan” SRL livrează în adresa Departamentului de Executare al Ministerului Justiției tehnică de calcul conform specificației la contract în sumă de 1169344 lei.

Ulterior, Valeriu Burghilea în continuarea acțiunilor sale infracționale, înșelînd conducerea Departamentului de Executare al Ministerului Justiției despre existența tehnicii de calcul, la 25 decembrie 2006 a camuflat prezentarea tehnicii de calcul în depozitul amplasat pe adresa str. Aleea Gării 48, mun. Chișinău în care precum că, sunt depozitate 88 de calculatoare și 88 imprimante, totodată eliberîndu-le scrisoare de garanție nr. 138/2006 din 29 decembrie 2006, conform căreia ÎM „MolDan” SRL în persoana directorului Valeriu Burghilea își asuma responsabilitatea în păstrarea tehnicii de calcul, pe cînd în depozit se aflau numai cutiile de la calculatoare.

Astfel, Valeriu Burghilea abuzînd de încrederea Departamentului de Executare al Ministerului Justiției, care, nefiindu-i cunoscute intențiile criminale ale lui Valeriu Burghilea, în baza dispozițiilor de plată nr. 1607 din 26 decembrie 2006 și nr. 1630 din 27 decembrie 2006 a transferat la contul ÎM „MolDan” SRL restul mijloacelor bănești în sumă de 818541 lei, iar în total în suma de 1169344 lei.

Valeriu Burghilea, în scopul realizării intențiilor sale criminale, datorită existenței datoriei artificiale a ÎM „MolDan” SRL față de firmele „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL, prin utilizarea rechizitelor și conturilor bancare ale firmelor „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL, ambele deschise în BC „Victoriabank” SA, în perioada 26 decembrie 2006 – 02 aprilie 2007, cu destinația plata pentru tehnică de calcul, în baza dispozițiilor de plată nr. 1199 din 26 decembrie 2006 și nr. 1204 din 28 decembrie 2007 a transferat la contul firmei „Malevprod” SRL suma totală de 1315000 lei și în baza dispozițiilor de plată nr. 19 din 06 februarie 2007, nr. 35 din 02 martie 2007 și nr. 1 din 02 aprilie 2007 a transferat la contul firmei „Bosercons” SRL mijloace bănești în sumă totală de 435000 lei, iar în total transferînd la contul celor doua firme delictive mijloace bănești în sumă de 1750000, bani pe care în continuare Valeriu Burghilea i-a folosit și a dispus în scopuri personale.

Tot el, Valeriu Burghilea, cu folosirea situației de serviciu, în interes material a cauzat daune în proporții considerabile intereselor ÎM „MolDan” SRL în următoarele împrejurări.

Conform contractului nr. 17 pentru achiziționarea mărfurilor din 27 noiembrie 2006, încheiat între ÎM „MolDan” SRL și Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, ultimul a transferat la contul ÎM „MolDan” SRL cu destinația plata pentru achitarea tehnicii de calcul, mijloace bănești în sumă totală de 1169344 lei.

Valeriu Burghilea, urmărind scopul însușirii mijloacelor bănești ale ÎM „MolDan” SRL, inclusiv a sumei de 1169344 lei transferate de către Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, prin utilizarea rechizitelor și conturilor bancare ale firmelor „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL, deschise în BC „Investprivatbank” SA, recunoscute ulterior de către Serviciul fiscal ca firme delictive, în perioada 26 decembrie 2006 – 02 aprilie 2007, cu destinația plata pentru tehnica de calcul, a transferat la contul celor două firme mijloace bănești în sumă totală de 1750000 lei, bani pe care în continuare Valeriu Burghilea i-a folosit și a dispus în scopuri personale.

În același timp, în scopul atribuirii unui caracter legal al transferului de mijloace bănești în sumă de 1750000 lei, Valeriu Burghilea, în urma unei înțelegeri prealabile cu persoane neidentificate, care, dispunând de blanchetele de strictă evidență ale celor două firme, au perfectat din numele acestora o serie de facturi fiscale, conform cărora „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL precum că ar fi livrat în adresa ÎM „MolDan” SRL tehnică de calcul și alte bunuri în sumă totală de 2317277,14 lei, o parte din care, - destinată livrării în continuare Departamentului de Executare al Ministerului Justiției.

Dat fiind faptul ca tranzacțiile sus-descrie purtau un caracter formal, respectiv din cauza inexistenței mărfurilor cât și a mijloacelor bănești destinate procurării tehnicii de calcul, care au fost însușite, Valeriu Burghilea în scopul onorării parțiale a obligațiilor contractuale ale ÎM „MolDan” SRL față de Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, cât și ascunderii faptului însușirii de către el a mijloacelor bănești, abuzînd de situația de serviciu, în baza dispozițiilor de plată nr. 174 din 28 decembrie 2006, nr. 4 din 30 ianuarie 2007, nr. 6 din 05 februarie 2007, nr. 7 din 28 februarie 2007, nr. 8 din 12 martie 2007, nr. 9 din 16 martie 2007, nr. 10 din 16 martie 2007, nr. 11 din 21 martie 2007, nr. 16 din 07 iunie 2007 a încasat în numerar din casa întreprinderii ÎM „MolDan” SRL bani în sumă totală de 167303,15 lei, cu destinația cheltuieli administrative și de gospodărie.

Valeriu Burghilea încasînd mijloacele bănești în sumă totală de 167303,15 lei, i-a utilizat pentru procurarea ca persoană fizică a trei tehnici de calcul, întru ascunderea intențiilor sale infracționale și executarea parțială a prevederilor contractuale față de Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, însă în realitate conform facturilor fiscale și evidenței contabile, ÎM „MolDan” SRL, formal dispunea de aceste bunuri în rezultatul tranzacțiilor efectuate cu firmele „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL.

Astfel, instanța de apel a conchis, că vinovăția lui V. Burghilea în săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (1¹) Cod penal, se confirmă prin următoarele probe: declarațiile reprezentantului părții vătămate Vl. Gherman (f.d. 39-42, vol. VII); martorilor R. Loghinov (f.d. 92-93, vol. VII), V. Devderea (f.d. 85-88, vol. VII), L. Chilian (f.d. 89-91, vol. VII), N. Romanenco (f.d. 94-95, vol. VII), G. Popa (f.d. 100, vol. VII), Vl. Popa (f.d. 101, vol. VII), N. Carmazan (f.d. 103-106, vol. VII), C. Borisovschii (f.d. 102, vol. VII), S. Catanchina (f.d. 107, vol. VII), M. Bunduchi (f.d. 108, vol. VII), A. Gorbaciov (f.d. 97-99, vol. VII).

Instanța de apel analizînd declarațiile martorilor V. Donea, Z. Lupașcu, S. Eftodi. N. Eftodi și V. Polcianinov a considerat că aceste probe nu-l dezvinovătesc pe V. Burghilea de săvîrșirea faptelor imputate, deoarece vina ultimului în săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (1¹) Cod penal, în cadrul instanței de apel a fost demonstrată pe deplin, mai mult, instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorilor S. Eftodi și N. Eftodi, considerînd că aceste declarații au fost date cu scopul exonerării lui V. Burghilea de săvîrșirea faptelor imputate, ori, S. Eftodi este mama inculpatului, iar N. Eftodi este soțul ei.

Totodată, instanța de apel a reținut, că vina inculpatului V. Burghilea în săvârșirea infracțiunilor imputate, mai este confirmată și prin materialele și probele scrise, anexate la cauza penală, care coroborează cu declarațiile reprezentantului părții vătămate și a martorilor nominalizați supra, și anume: declarațiile vamale nr. MY00991383/17939 din 21 iulie 2006 și nr. MY00991783/17438 din 14 iulie 2006 (f.d. 12-13, 100, vol. VI); contractul nr. 17 din 27 noiembrie 2006 (f.d. 71-79, vol. I); ordinele de plată nr. 1590, 1630, 1607 și factura fiscală nr. 30 din 22 decembrie 2006 (f.d. 80-82, vol. I); factura fiscală nr. XX2379762 din 25 decembrie 2007 (f.d. 83, vol. I); scrisoarea de garanție nr. 138/2006 din 29 decembrie 2006 (f.d. 86-87, vol. I); dispozițiile de plată nr. 1199 din 26 decembrie 2006 și nr. 1204 din 28 decembrie 2007 (f.d. 16-18, vol. II); dispozițiile de plată nr. 174 din 28 decembrie 2006, nr. 4 din 30 ianuarie 2007, nr. 6 din 05 februarie 2007, nr. 7 din 28 februarie 2007, nr. 8 din 12 martie 2007, nr. 9 din 16 martie 2007, nr. 10 din 16 martie 2007, nr. 11 din 21 martie 2007, nr. 16 din 07 iunie 2007 (f.d. 20-28, vol. II); actul de audit din 29 iunie 2007 (f.d. 136, vol. I); actul reviziei-tematice a activității comerciale efectuate la ÎM „MolDan”, SRL „Malevrod” și SRL „Bosercons” (f.d. 2, vol. IV); cardul de memorie model RGI, capacitatea 4 GB ridicat în timpul efectuării percheziției la domiciliul lui V. Burghilea (f.d. 12-13, 100, 160-173, vol. VI).

În continuare, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului Valeriu Burghilea (f.d. 159, 160, vol. VII), considerându-le necorespunzătoare adevărului, date de către inculpat cu scop de apărare fiind combătute cu probele enunțate supra.

Deci, instanța de apel a apreciat critic afirmațiile inculpatului precum că, nu a însușit ilegal bunurile altei persoane încredințate în administrarea lui, cu folosirea situației de serviciu și fiind persoană care gestionează o organizație comercială nu a folosit intenționat situația de serviciu, în interes material și nu a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor juridice, soldate cu urmări grave, deoarece ele nu corespund adevărului și sunt date de către inculpat în scop de apărare, fiind combătute de celelalte probe analizate mai sus și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care demonstrează cu certitudine vinovăția lui în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Reieșind din sistema de probe analizată și apreciată mai sus prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat că vina inculpatului Valeriu Burghilea în săvârșirea infracțiunilor imputate este dovedită pe deplin, iar acțiunile acestuia se încadrează în componența de infracțiune prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal, delapidarea averii străine, după indicii calificativi însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului, cu folosirea situației de serviciu și componența de infracțiune prevăzută de art. 335 alin. (1¹) Cod penal, abuzul de serviciu, după indicii calificativi folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație comercială a situației de serviciu, în interes material, cu cauzarea de daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor juridice, soldate cu urmări grave.

La compartimentul individualizării pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 7, 71, 75 Cod penal, și anume de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, că infracțiunile fac parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave și deosebit de grave, de persoana celui vinovat, de rolul acestuia la săvârșirea infracțiunilor, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Careva circumstanțe atenuante sau agravante, instanța de apel nu a stabilit, inculpatul fiind fără antecedente penale.

Astfel, ținând cont de circumstanțele reale și personale ale cauzei, precum și de gravitatea infracțiunilor săvârșite, că sunt intenționate și au fost săvârșite în scop de profit, de faptul, că inculpatul nu a întors prejudiciul cauzat în sumă de 1780000 lei și nu a conștientizat gravitatea faptelor săvârșite, instanța de apel a conchis, că reeducarea și corectarea inculpatului poate avea loc doar cu privarea acestuia de libertate.

Privitor la acțiunea civilă înaintată de ÎM „MolDan” SRL, instanța de apel a dispus admiterea acesteia în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța civilă, ori, în ședința instanței de apel s-a constatat că pentru a da o formă legală a faptelor infracționale ale sale, inculpatul Valeriu Burghilea a procurat, achitînd bani în numerar, unele detalii de la computere, și, cu toate că aceasta nu influențează asupra calificării juridice a faptelor lui, totuși, la soluționarea acțiunii civile este necesar de mai mult timp pentru a constata, dacă, în legătură cu cele menționate mai sus, nu se v-a micșora cuantumul despăgubirilor materiale solicitate.

8. Avocatul Vladislav Roșca în numele inculpatului Valeriu Burghilea, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea sentinței fără modificări.

În susținerea cerințelor, apărarea a invocat, că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței și faptele inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor imputate.

Sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

În opinia apărării, instanța de apel indicînd, că declarațiile martorilor C. Borisovschii, S. Catanchina și M. Bunduchi coroborează cu declarațiile reprezentantului părții vătămate Vl. Gherman, declarațiile martorilor R. Loghinov, V. Devderea, L. Chilian, N. Romanenco, G. Popa, Vl. Popa și N. Carmazan și cu celelalte probe din dosar și în ansamblu demonstrează vina lui V. Burghilea în săvârșirea infracțiunilor imputate, a admis în acest sens denaturarea declarațiilor unor martori, admise ca probe în dosar.

Afirmația instanței că declarațiile martorilor C. Borisovschii, S. Catanchina și M. Bunduchi coroborează cu celelalte declarații și probe - este o afirmație total neautentică și neîntemeiată ori, din declarațiile martorului C. Borisovschii, expuse în decizia contestată, aflăm majoritar despre activitatea acestuia în calitate de inginer, în anul 2006, în cadrul ÎM „MolDan” SRL, astfel, el este cel care s-a

ocupat de completarea tehnicii de calcul și că a completat personal 34 de calculatoare și din declarațiile acestui martor rezultă, că inițial a fost procurată o parte din tehnică, iar ulterior s-a iscat problema cu completarea acesteia cu anumite detalii, de care fapt s-a ocupat tot el.

De asemenea, martorul vizat a menționat despre faptul, că ulterior la firmă s-a iscat un scandal și el s-a concediat, în timpul activat la ÎM „MolDan” SRL a mai completat și alte calculatoare, care au fost destinate și livrate la Academia de Studii Economice din Moldova, altor firme private, cunoaște că V. Burghelea contacta cu Vl. Gherman o dată în lună și că ultimul era la curent cu toate operațiunile efectuate.

Declarațiile lui C. Borisovschii, în partea ce se referă la faptul achiziționării și livrării tehnicii către ASEM și către alte firme private, pot genera doar o singură concluzie - prezumția bunei-credințe și a bunei reputații față de activitatea ÎM „MolDan” SRL, implicit și față de activitatea lui V. Burghelea, întrucât acesta și-a onorat obligațiile de achiziționare și livrare a tehnicii și față de alți clienți ai întreprinderii, fapt ce servește ca temei de a crede că acesta urma să-și execute obligația și față de Departamentul de Executare a Ministerului Justiției, neavând careva intenție criminală.

Totodată, declarația referitoare la faptul că V. Burghelea contacta cu Vl. Gherman o dată în lună și că acesta din urmă era la curent cu toate operațiunile efectuate - este o declarație contrarie celor relevate de reprezentantul părții vătămate Vl. Gherman, care a afirmat că darea de seamă a fost doar o singură dată și anume în luna februarie 2007.

Deci, apărarea consideră, că din contrapunerea a cel puțin acestor două afirmații contrarii, nu poate să existe coroborarea declarațiilor lui C. Borisovschii cu cele ale lui Vl. Gherman, iar instanța de apel a denaturat conținutul faptelor, ori, afirmația lui C. Borisovschii că V. Burghelea contacta lunar cu Vl. Gherman, nicidecum nu poate să însemne confirmarea celor relevate de Vl. Gherman - că V. Burghelea se eschiva de la prezentarea dării de seamă și că nu comunica cu el, mai mult, declarațiile martorului C. Borisovschii pot să demonstreze vinovăția lui V. Burghelea în fapta de delapidare sau de abuz de serviciu.

Instanța de apel la motivarea deciziei avea obligația să argumenteze admiterea sau respingerea probei respective, fapt ce nu a avut loc, instanța limitându-se la denaturarea probei.

Aceeași situație a constatat apărarea și față de declarațiile martorului S. Catanchina, care a explicat că, în anul 2006 de ea s-a apropiat o persoană pe nume Alexandru care s-a prezentat ca directorul unei firme și care i-a propus de lucru și anume ea a dus de câteva ori darea de seamă la IFS, fapt pentru care a primit 200 lei, conținutul documentelor nu-l cunoaște, deoarece erau îndeplinite în grafia latină în care ea nu poate citi, când primea documentele se semna, nu cunoaște pe nimeni din sala de judecată, declarațiile acestui martor nici măcar indirect nu fac referință la V. Burghelea, la firmele ÎM „MolDan” SRL, „Bosercons” SRL, „Malevprod” SRL.

Martorul M. Bunduchi care a menționat, că pe inculpat nu-l cunoaște și la firma „Bosercons” SRL, nu a activat niciodată în calitate de contabil-șef, deoarece

nu are studiile necesare, aceasta are studii de 9 clase, careva documente pentru „Bosercons” SRL nu a semnat.

Astfel, declarațiile martorilor S. Catanchina și M. Bunduchi nu coroborează cu careva din declarațiile altor martori, ori, niciunul dintre acești martori nu a indicat numele inculpatului, nu a relevat despre careva conexiune a lui V. Burghilea cu acești martori sau cu firmele vizate „Bosercons” SRL sau „Malevprod” SRL, respectiv pentru apărare, nu este clar care anume declarații admise ca probă sau alte probe coroborează cu declarațiile martorilor C. Borisovschii, S. Catanchina și M. Bunduchi.

Apărarea a menționat, că chiar și în cazul în care, afirmația instanței de apel, expusă în decizia din 08 iunie 2015 este corectă, și anume faptul, că *„SRL „Bosercons” sau SRL „Malevprod” erau firme fantome și fiind gestionate de persoane necunoscute care nu au nici o atribuție la ele, însă, pînă la declararea lor oficială ca fantome de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, este probat prin declarațiile martorilor S. Catanchina și M. Bunduchi, care, fiind înregistrate în calitate de contabil-șef, agenții economici în cauză au declarat că niciodată nu au activat în funcțiile în cauză și la întreprinderile menționate”* - oricum, această afirmație nu demonstrează legătura lui V. Burghilea cu aceste două firme, mai mult, afirmațiile acestor doi martori nici măcar nu sugerează vreo tangență a lui V. Burghilea cu firmele numite sau măcar faptul că acesta ar fi cunoscut sau ar fi putut cunoaște aceste circumstanțe.

Aprecierea de către instanța de apel a declarațiilor martorului A. Gorbaciov, este neîntemeiată, ori, acestea sunt absolut identice cu declarațiile martorilor S. Catachina, M. Bunduchi, G. Popa, Vl. Popa, N. Carmazan, precum și cu ale altor martori, mai mult, declarațiile lui A. Gorbaciov, contrar celor statuate de instanța de apel, vin chiar să confirme unele din declarațiile martorului C. Borisovschii referitoare la faptul că în firmă s-a iscat un scandal, indicînd mai multe date despre scandalul respectiv.

De asemenea, o altă declarație a lui A. Gorbaciov susține faptul comunicării dintre inculpatul V. Burghilea și reprezentantul părții vătămate Vl. Gherman, inclusiv despre faptul că această comunicare nu a fost realizată printr-un act singular, dar indică la mai multe acte de comunicare și anume la modul în care Vl. Gherman primea dările de seamă - prin poșta electronică.

Totodată, declarațiile lui A. Gorbaciov precum că, contractele cu Departamentul de Executare al Ministerului Justiției au fost încheiate pînă la plecarea lui Vl. Gherman în SUA sunt confirmate prin cumularea declarațiilor lui R. Loghinov cu cele ale martorului L. Chilian, astfel, martorul R. Loghinov a menționat, că *„La sfîrșitul lunii decembrie 2006, Vl. Gherman a plecat în SUA”*, iar martorul L. Chilian a menționat, că *„... la 27 noiembrie 2006 între ÎM „MolDan” SRL și Departamentul de Executare al Ministerului Justiției a fost încheiat un contract privind achiziționarea a 88 de calculatoare și 88 imprimante”*.

Astfel, instanța de apel a indicat fals despre faptul contradicției dintre declarațiile martorului A. Gorbaciov și declarațiile altor martori, generînd astfel o relevare eronată a naturii faptelor.

La fel, o altă afirmație a instanței de apel, care nu este susținută nici de declarațiile martorilor, nici de alte probe, și anume „*activitatea întreprinderilor delicvente era gestionată de persoane necunoscute în coparticipare cu V. Burghelea, care împreună cu persoane necunoscute cunoșteau rechizitele agenților economici în cauză*”, în viziunea recurentului este neîntemeiată, ori, faptul cunoașterii rechizitelor bancare ale unei persoane nu presupune și gestionarea acesteia.

Nici o probă din dosar, nu indică asupra gestionării întreprinderilor vizate de către inculpatul V. Burghelea, în cazul dat, instanța de apel a indicat faptele total false, care, pe de o parte nu au constituit obiect al acestui dosar penal, pe de altă parte nu au fost probate, mai mult, instanța de apel a examinat probele contrar prevederilor art. 19 Cod de procedură penală.

Apărarea a mai invocat, că instanța de apel la fel cum a respins declarațiile martorilor S. Eftodi și N. Eftodi, urma să aibă aceeași atitudine critică față de orice probă prezentată în dosar, nu doar față de cele care sunt prezentate de partea apărării, ori, pornind de la logica instanței, declarațiile lui Vl. Gherman, de asemenea, urmăresc un anumit scop, și anume de a învinui pe V. Burghelea și în consecința unei astfel de abordări, apărarea a opinat, că instanța de apel, prin afirmațiile și modul de realizare a constatărilor sale a încălcat prevederile art. art. 8, 10, 19, 21 alin. (1), 24 alin. (2), 27 alin. (2) Cod de procedură penală, precum și ale art. 6 din CțEDO.

Sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Cu referire la infracțiunea prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal, apărarea a invocat, că învinuirea expusă în rechizitoriu nu a fost probată de partea acuzării în sensul articolului vizat supra, astfel încât, nici una dintre probele prezentate nu dovedesc că între V. Burghelea și persoane neidentificate ar fi existat vreo înțelegere ca atare.

De fapt, acuzarea nu a indicat în ce anume constă înțelegerea prealabilă a lui V. Burghelea, ce acțiuni exact a întreprins acesta pentru perfectarea documentelor în cauză și, cel mai important - care sunt probele care ar demonstra aceste acțiuni ale recurentului.

Referitor la companiile „Bosercons” SRL și „Malevprod” SRL precum și alte companii de la care pe parcurs a mai mult de patru luni au fost procurate mărfuri (utilaj medical, tehnică de calcul, accesorii etc.) care, la rîndul lor au fost cu succes realizate la clienți pe tot parcursul acestui interval de timp - aceasta denotă, că companiile menționate nu sunt delicvente, mai mult, recunoașterea de către Inspectoratul Fiscal a faptului că companiile respective ar face parte din lista companiilor delicvente (fantome) nu dovedește nicicum aceste circumstanțe, ori, la momentul efectuării tranzacțiilor de către V. Burghelea cu aceste companii, ele nu făceau parte din lista companiilor delicvente, erau înregistrate în calitate de plătitori TVA, astfel, V. Burghelea, cu certitudine nu avea de unde să cunoască faptul că firmele în cauză, ulterior, vor fi incluse în lista companiilor delicvente.

De stabilirea oportunității, de la care companie să fie procurată marfa, se ocupa directorul general, Vl. Gherman și șeful Departamentului Tehnologii

Informaționale, A. Gorbaciov, inculpatul coordonând acest fapt, practic zi de zi, prin sistemul de conferințe Internet și telefon cu Directorul general.

Nici partea acuzării, nici instanța de apel în decizia sa, nu au demonstrat existența/producerea faptului însușirii bunurilor de către V. Burghilea, precum nici intențiile sustragerii și însușirii bunurilor respective, ori, instanța de apel, atunci când probează cu certitudine însușirea de către Valeriu Burghilea a banilor transferați la firmele delictive, prezintă ca probe declarațiile martorilor C. Borisovschii și A. Gorbaciov, care au declarat că de către Vl. Menin a fost adusă o geantă cu o sumă mare în numerar, în lei, în oficiu și declarațiile respective nu indică asupra deținerii (însușirii) banilor de către V. Burghilea, dar de către Vl. Menin, mai mult, declarațiile respectivelor martori nu indică asupra faptului că banii în cauză sunt anume de la firmele delictive și, în cazul în care ar fi fost ale acestor firme - sunt anume banii proveniți din transferul efectuat de ÎM „MolDan” SRL.

Astfel, apărarea specifică lipsa legăturii de cauzalitate în acțiunile respective, în sensul unei eventuale infracțiuni de delapidare, ori, declarațiile martorilor C. Borisovschii și A. Gorbaciov, nu indică asupra liberei dispunerii, de către V. Burghilea, de sumele transferate firmelor „Bosercons” SRL sau „Malevprod” SRL de către ÎM „MolDan” SRL.

În viziunea apărării, în pofida deținerii cardului de memorie de către V. Burghilea, instanța de apel a omis să demonstreze precum că stocarea declarațiilor pe cardul de memorie și modificarea acestora ar fi fost efectuată de inculpat, ori, în materialele dosarului lipsesc careva probe (rapoarte de expertiză grafologică, depozițiile martorilor care ar fi văzut procesul modificării de către inculpat a declarațiilor vamale) în confirmarea celor invocate în decizia instanței lipsesc motivele în justificarea poziției sale, privitor la acceptarea probelor acuzării.

La fel, în opinia apărării, nu este clară poziția instanței de apel nici în situația în care terțe persoane au avut acces la cardul de memorie respectiv și au avut posibilitatea modificării conținutului acestuia, ori, toate acestea fiind niște dubii nesoluționate, care în temeiul art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, urmau să fie interpretate în folosul inculpatului și nu invers cum a procedat instanța de apel.

Instanța de apel, nu și-a argumentat opinia conform căreia, proba numită mai sus demonstrează intențiile de sustragere și însușire a banilor de către inculpat, mai mult, instanța de apel nu a indicat care este legătura între acest card de memorie, informațiile de pe acesta și eventualele acțiuni concrete ale inculpatului efectuate în scopul așa-ziselor intenții de însușire.

Nici din declarațiile martorilor, din alte probe și nici în decizia instanței de apel nu este indicat, că anume inculpatul V. Burghilea a stocat declarațiile respective pe cardul de memorie vizat.

Totodată, apărarea a menționat și faptul, că declarațiile vamale, la Centrul de Standardizare au fost prezentate de către A. Gorbaciov, care a declarat, că documentele în cauză el le-a primit de la Vl. Menin, care este o persoană apropiată lui Vl. Gherman - declarație care nu a fost contrazisă de partea acuzării.

Instanța de apel urma să supună unei aprecieri faptul că banii au fost văzuți la Vl. Menin, declarații prezentate de Vl. Menin, ori, acesta nici măcar nu a fost audiat în cadrul cauzei penale.

Acuzarea de stat era obligată să prezinte probe, inclusiv și cele ce dovedesc nevinovăția, dar în situația din speță acuzarea a făcut niște învinuiri declarative, iar inculpatul este obligat să prezinte probe ce ar confirma nevinovăția sa.

Doar simpla indicare a faptului depistării cardului de memorie și a declarațiilor vamale de pe acesta, pretinse a fi modificate, nu dă temei pentru constatarea falsului, mai mult, a faptului că acțiunile date ar fi fost săvârșite de către o persoană anume, indiferent cine ar fi fost aceasta.

Suplimentar, apărarea a invocat, că argumentul referitor la depistarea pe cardul de memorie a unor acte vamale care au stat la baza obținerii certificatului de conformitate, pe lângă faptul că este irelevantă din perspectiva confirmării faptului însușirii banilor de către V. Burghelea, nu poate avea forță probantă inclusiv din considerentul mușamalizării datelor în materialele cauzei.

În cadrul percheziției din 05 martie 2008, într-adevăr a fost ridicat de la domiciliul lui V. Burghelea cardul de memorie menționat supra, dar nu este clar din ce considerente, examinarea materialelor și obiectelor ridicate în cadrul percheziției s-a efectuat fără participarea avocatului (f.d.160, vol. VI).

Astfel, invocarea faptului că anume pe cardul de memorie (*care s-a dovedit cu certitudine că nu este proprietatea lui V. Burghelea*) s-au depistat careva declarații vamale, este neprobată și pur declarativă, mai mult, luând în considerație comportamentul organului de urmărire penală în cadrul întregului dosar penal, nu se exclude versiunea că acestea au fost intenționat create pe cardul de memorie de organul de urmărire penală.

Procesul-verbal de examinare a cardului de memorie vizat, este datat cu 14 mai 2008, dar la materialele cauzei penale este procesul-verbal de examinare a documentelor din 01 aprilie 2008, conform căruia s-au examinat unele declarații vamale, iar printre acestea s-au examinat doar niște copii ale declarațiilor vamale, dar care ar fi proveniența lor, de unde și cum acestea au apărut în cadrul cauzei penale nu este clar pînă în prezent, cum ar fi posibilă examinarea acestora înainte de depistarea lor pe cardul de memorie.

Apărarea făcînd trimitere la prevederile art. 157 Cod de procedură penală, a specificat, că marea majoritate a documentelor anexate ca probă de către organul de urmărire penală - ori nu este clară proveniența lor, ori sunt doar în copie și nu sunt confirmate de nimeni, din care considerente ele nu pot fi admise de către instanță și puse la baza sentinței în calitate de probe.

Luînd în considerare acțiunile organului de urmărire penală, acestea pot fi calificate ca fapte orientate spre inducerea în eroare a instanței de judecată, precum și spre eventuala chiar falsificare a probelor și prin urmare, aceste înscrisuri au fost confecționate și puse în materialele cauzei penale de către organul de urmărire penală, în scopul inducerii în eroare a instanței de judecată și creării aparenței de ilegalitate a acțiunilor lui V. Burghelea.

În contextul celor menționate, apărarea a menționat, că la materialele cauzei se conțin probe care demonstrează, că inculpatul nu a avut intenția de a săvârși

fapta imputată și printre astfel de probe sunt declarațiile mai multor martori din proces, cum ar fi: Vl. Devderea, L. Chilian, G. Popa, Vl. Popa, N. Carmazan, care relevă despre executarea parțială a contractului încheiat între Departamentul de Executare al Ministerului Justiției și ÎM „MolDan” SRL, dificultățile în executarea totală a acestuia fiind generate de anumite lacune admise de către Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, care nu le-a negat și nu s-a degrevat de responsabilitate pentru ele (*neindicarea inițială a necesității de livrare direct în teritorii a calculatoarelor, precum și nespecificarea caracteristicilor exacte pentru unele elemente ale calculatoarelor (video-cartele)*).

Esențiale în acest sens sunt și declarațiile lui V. Burghilea, conform cărora, pe perioada activității sale a executat mai multe contracte, tehnica de calcul fiind livrată mai multor beneficiari.

Organul de urmărire penală la întocmirea învinuirii nu a luat în considerare rulajul mijloacelor bănești în ansamblu la întreprinderea ÎM „MolDan” SRL, în perioada vizată, analiza căreia ar putea elucidă concret modul de utilizare a mijloacelor bănești, redirectionarea lor și constatarea soldului final.

Potrivit actelor controalelor reconvenționale din 26 decembrie 2006 și din 28 decembrie 2006, „Malevprod” SRL a convertit banii primiți de la ÎM „MolDan” SRL și i-a transferat pe contul 279128012618.840, cont care nu a fost verificat de organul de urmărire penală pentru a identifica apartenența lui și persoana care a ridicat banii de pe el.

În final apărarea a menționat, că instanța de apel la stabilirea vinovăției lui V. Burghilea urma să stabilească valoarea bunurilor însușite, iar la materialele cauzei penale nu există nici o probă ce ar confirma valoarea bunurilor însușite, au fost acestea însușite integral sau parțial etc., ori, instanța de apel cu toate că a condamnat pentru proporții deosebit de mari, nu a stabilit care sunt aceste proporții și la examinarea acțiunii civile a admis-o în principiu, obligînd ÎM „MolDan” SRL să-și probeze valoarea acțiunii într-un proces civil, astfel, în viziunea apărării odată ce suma prejudiciului nu a fost probată în cadrul acțiunii penale, instanța de apel nu putea ajunge la concluzia că însușirea a avut loc în proporții deosebit de mari.

*Cu referire la infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (1¹) Cod penal, instanța de apel, în descriptivul deciziei a menționat, că constatarea primei instanțe precum că primirea banilor din casa ÎM „MolDan” SRL nu reprezintă relații civile, deoarece banii primiți de către V. Burghilea erau utilizați pentru procurarea tehnicii de calcul în numerar întru asamblarea și ulterioara livrare către Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, pe cînd, conform contractului de achiziții, dispozițiilor de plată nr. nr. 1590, 1591 din 22 decembrie 2006, banii pentru 88 calculatoare și 88 imprimante erau deja transferați la ÎM „MolDan” SRL, astfel motivarea instanței de apel sub acest aspect este în opinia apărării neîntemeiată, ori, atît achitarea în avans a contractului de achiziții, cît și ridicarea unei sume de bani din casa întreprinderii (*despre care instanța a uitat să indice că acestea au fost scoase cu mențiunea „cheltuieli administrative” și pentru care mereu erau prezentate facturi fiscale, conform declarațiilor martorului N. Carmazan*) - ambele reprezintă relații civile.*

Apărarea consideră, că primirea de către V. Burghilea a sumelor de bani, cu destinația cheltuieli administrative și de gospodărie din casa ÎM „MolDan” SRL, nu poate fi calificată ca abuz de serviciu, deoarece procedura de primire a banilor din casa întreprinderii este reglementată de normele contabile, fapt pentru care numitul urmează să prezinte darea de seamă, în cazul unor divergențe, eventualul conflict urma să fie soluționat potrivit normelor de drept civil.

Partea acuzării, nu a prezentat probe care ar demonstra procurarea unui anumit tip de tehnică, livrarea anume a acesteia Departamentului de Executare al Ministerului Justiției, precum și a ignorat faptul stabilit cu certitudine - că procurarea tehnicii era necesară și în legătură cu solicitarea unilaterală a beneficiarului de a schimba cartela video.

Astfel, instanța de apel nu a motivat, cum utilizarea unei sume de bani cu destinația cheltuieli administrative, folosite, per ansamblu, tot pentru asigurarea activității ÎM „MolDan” SRL, justificate fiscal, ar putea să reprezinte interes material, personal, în lipsa unei motivații relevante și raționale a interesului material, în scopuri personale sau al altor persoane, lipsește elementul infracțiunii prevăzute la art. 335 alin. (1¹) Cod penal.

Totodată, apărarea menționează, că instanța de apel, nu a analizat care este prejudiciul cauzat ÎM „MolDan” SRL, ori, aceasta pe de o parte indică, că faptul prejudicierii ÎM „MolDan” SRL de către Valeriu Burghilea în sumă de 1750000 lei și 167303,15 lei este dovedit prin actul reviziei tematice din 25 octombrie 2007, iar pe de altă parte, indică: *„la stabilirea pedepsei pentru inculpatul V. Burghilea, instanța de apel ține cont..., de faptul, că ultimul nu a întors prejudiciul cauzat în sumă de 1780000 lei și...”*.

Întru susținerea existenței unui eventual prejudiciu în sume de 1750000 lei și 167303,15 lei, instanța de apel a reținut drept dovadă „actul reviziei tematice din 25 octombrie 2007, care a fost confirmat în cadrul cercetării judecătorești prin expertiza judiciară contabilă, numită la întreprinderea „Mălai Expertize Consulting” - cu toate acestea instanța de apel nu și-a motivat afirmația, ori, simpla indicare a faptului că din actul respectiv de revizie se constată faptul transferului sumelor de către ÎM „MolDan” SRL în adresa „Malevprod” SRL și „Bosercons” SRL, nu justifică menținerea ca probă pertinentă și utilă pentru constatarea vinovăției inculpatului pentru infracțiunile incriminate, faptul acestor transferuri bancare poate fi dovedit prin facturile fiscale.

Subsidiar, apărarea a menționat, că instanța de apel nu putea să ia în considerație ca probă actul reviziei tematice a activității economico - financiare efectuate la ÎM „MolDan” SRL la 25 octombrie 2007, deoarece acesta denotă o revizie superficială, efectuată în baza unor documente contabile neveridice, o parte dintre ele fără semnătura persoanei responsabile (*în cazul dat a inculpatului*), fără ștampile, fiind efectuată numai în baza copiilor documentelor, mai mult, în urma unei analize a actului de revizie din 25 octombrie 2007, constatăm că acesta este întocmit părtinitor în scopul învinuirii lui V. Burghilea.

Astfel, din pct. 7 al actului vizat rezultă, că revizorul constată că sursa de proveniență a părților componente pentru 9 calculatoare ce au fost livrate la

Departamentul de Executare al Ministerului Justiției încă la 22 martie 2007 este factura fiscală XX3950751.

Pe parcursul întregului act de revizie, revizorii, când menționează careva factură fiscală, fac trimitere și la data emiterii acesteia, dar nu și aici.

Aceasta se datorează faptului că această factură fiscală este datată cu 29 iunie 2007 (f.d. 64, vol. IV) și respectiv se face imposibilă asamblarea calculatoarelor și livrarea lor la 22 martie 2007 din componente livrate abia la 29 iunie 2007.

Instanța de apel, de asemenea nu poate lua în considerație în calitate de probă actul de audit din 29 iunie 2007 efectuat la ÎM „MolDan” SRL, deoarece a fost efectuat unilateral, fără a fi invitat inculpatul și urmează a fi pus la îndoială veridicitatea lui, fiindcă directorul Vl. Gherman era cointeresat în rezultatul acestui audit și nu se știe care anume acte contabile au fost prezentate auditorilor și care nu.

Cu referire la expertiza judiciară contabilă, numită la întreprinderea „Mălai Expertize Consulting”, menționată de instanța de apel ca probă care dovedește prejudiciul suportat de către ÎM „MolDan” SRL, apărarea a remarcat, că în tot textul deciziei instanței de apel, în special în partea care analizează sistemul de probe pe care instanța și-a întemeiat decizia de constatare a vinovăției lui V. Burghilea, un astfel de raport de expertiză nu este analizat, așadar, simpla numire a raportului de expertiză în calitate de mijloc de probă în dosarul respectiv este nemotivată, ori, instanța de apel în decizie nu îl analizează și nu se expune asupra pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lui cu celelalte probe, contrar prevederilor art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală.

La capitolul laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (1¹) Cod penal, instanța de apel nu a indicat care anume sunt acțiunile prejudiciabile săvârșite de V. Burghilea, ce bunuri au ieșit din administrarea firmei în rezultatul acțiunilor inculpatului pretinse ca fiind abuzive, care este quantumul prejudiciului cauzat prin aceste acțiuni, precum nici nu a motivat în careva fel că, consecința gravă - stoparea activității întreprinderii, a intervenit ca rezultat al acțiunilor lui V. Burghilea.

Luând în considerație că, instanța de apel a expus concluzia referitoare la existența abuzului de serviciu după alineatul care se referă la retragerea din casa întreprinderii ÎM „MolDan” SRL a sumelor de bani cu destinație administrativă și a menționat, că „*Aceste acțiuni dovedesc asupra comiterii abuzului...*”, apărarea a dedus, că instanța de apel a conchis precum că abuzul de serviciu a fost realizat exact prin acțiunile de retragere din casa ÎM „MolDan” SRL a unor sume de bani.

Totuși, conform declarațiilor martorului N. Carmazan, menținute în decizia instanței de apel, rezultă că „*Valeriu Burghilea periodic primea de la ea sume de bani în numerar, pentru care acesta prezenta dărilor de seamă și pînă la 09 februarie 2006*”, ori, apărarea a enunțat, că ce era în februarie 2006 la firma în cauză, martorul N. Carmazan nu avea de unde să știe, pentru că nu activa la ÎM „MolDan” SRL, astfel, acesta avea o restanță la sumele primite, însă era o sumă neînsemnată și la momentul concedierii sale, la firmă nu existau careva probleme.

Având în vedere cele menționate, apărarea a invocat, că nu este clar care declarații ale martorului N. Carmazan „*sumă neimportantă*” sau „*la firmă nu existau careva probleme*” au determinat instanța de apel de a aprecia aceste acțiuni ca fiind acțiuni de abuz care au generat consecințe grave, în special au generat stoparea activității ÎM „MolDan” SRL.

În lipsa unei motivații asupra legăturii cauzale între acțiunile de retragere din casă a banilor cu destinația „*cheltuieli administrative*” și stoparea activității firmei, apărarea a considerat afirmația instanței de apel precum că a fost săvârșit un abuz de serviciu drept una declarativă și falsă.

La fel, apărarea consideră că instanța de apel a încălcat și prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, deoarece partea descriptivă a deciziei de condamnare nu cuprinde descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, nefiind indicat locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, astfel, în partea incriminării faptelor lui V. Burghilea și calificării lor ca fiind infracțiuni prevăzute de art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (1¹) Cod penal, decizia instanței de apel este nemotivată, pasibilă de casare totală.

Conform pct. 18 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a R. Moldova din 30 octombrie 2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, este atenționat, că erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Instanța de apel, la adoptarea unei hotărâri de condamnare, a ignorat prevederile art. art. 414 alin. (2), (6), 417 alin. (1) pct. 7), 8) Cod de procedură penală, și-a bazat soluția pe declarațiile a 17 martori, dintre care doar 2 au fost audiați (*R. Loghinov și V. Polcianinov*), iar declarațiile celorlalți martori au fost obținute doar în rezultatul audierii lor în primă instanță și nu au fost date citirii în ședința de judecată a instanței de apel.

Distinct de cele enunțate, apărarea a mai invocat, că organul de urmărire penală la cercetarea cauzei a comis un șir de încălcări ale normei procesuale penale, astfel, încălcându-i grav drepturile inculpatului V. Burghilea, și anume prin ordonanța din 17 septembrie 2007 (f.d. 113 vol. II), organul de urmărire penală, l-a recunoscut pe V. Burghilea în calitate de bănuț în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 195 alin. (2), 335 alin. (1) Cod penal, însă, bănuțului nu i-a fost adusă la cunoștință această ordonanță, mai mult, V. Burghilea a fost pus sub învinuire abia la 02 iunie 2008 (f.d. 208, vol. VI), astfel, în raport cu dispozițiile art. art. 230, 251 Cod de procedură penală, ordonanța de punerea a lui V. Burghilea sub învinuire devine nulă, iar contrar prevederilor art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, V. Burghilea, a fost ținut în calitate de bănuț mai mult de 8 luni.

Totodată, inculpatului nu i-a fost adusă la cunoștință, ordonanța privind efectuarea urmăririi penale de mai mulți ofițeri de urmărire penală, fapt prin care au fost flagrant încălcate prevederile art. 256 alin. (3) Cod de procedură penală.

Respectiv, toate acțiunile efectuate de grupul respectiv de urmărire penală, în opinia recurentului, potrivit art. 251 Cod de procedură penală sunt nule, ori, această încălcare a afectat și dreptul la apărare a lui Valeriu Burghelea, prevăzut de art. art. 8 alin. (3), 10 alin. (1), 64 alin. (2) pct. 14), 66 alin. (2) pct. 16), 68 alin. (1) pct. 6), 389 Cod de procedură penală.

9. Asupra recursului ordinar declarat de apărare au depus referințe procurorul și reprezentantul părții vătămate ÎM „MolDan” SRL, solicitând inadmisibilitatea recursului vizat, deoarece argumentele recurentului nu și-au găsit confirmare în cauza dată întru casarea deciziei recurate, în care instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate, hotărîrea cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de condamnare și această hotărîre corespunde prevederilor art. art. 414, 417 Cod de procedură penală.

10. Judecînd recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecînd recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (*este tardiv sau inadmisibil*) ori nu este întemeiat legal (*este nefondat*). Recursul este nefondat atunci cînd hotărîrea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avîndu-se în vedere recursul ordinar, rezidă în preîntîmpinarea și înlăturarea erorilor în domeniul justiției, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator al erorilor de drept admise de instanțele ierarhic inferioare.

În acest context, revenind la textul recursului declarat de apărare, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia invocă de drept temeiurile stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs în cazul în care hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și nu au fost întrunite elementele constitutive ale infracțiunii.

În esență, recurentul critică hotărîrea adoptată de instanța de apel sub aspectul modalității greșite de apreciere a probelor, inclusiv și faptul, că la baza condamnării inculpatului au fost puse declarațiile denaturate ale unor martori, admise ca probe în dosar, instanța de apel nu a pătruns în esența cauzei deferite judecării și eronat a dispus condamnarea lui V. Burghelea în baza art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (1¹) Cod penal, ori, atît achitarea în avans a contractului de

achiziții, cât și ridicarea unei sume de bani din casa întreprinderii, reprezintă relații civile, care nu sunt pasibile răspunderii și pedepsei penale.

Verificînd alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de admitere a apelurilor declarate de procuror și avocatului V. Cristea în numele părții vătămate ÎM „MolDan” SRL, cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit căreia V. Burghilea a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (1¹) Cod penal, la pedeapsa în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, de 9 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor pe termen de 5 ani și cu admiterea în principiu a acțiunii civile urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile, a respectat prevederile art. art. 414-417 Cod de procedură penală, adoptînd o soluție corectă și întemeiată.

Colegiul penal lărgit a statuat asupra acestei concluzii reieșind din următoarele considerente.

În primul rînd, relevant este de menționat că la această etapă a procedurilor instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, ori, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal lărgit examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factive, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu.

Totodată, în același context, se remarcă că în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Termenul „*convingere intimă*” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta.

Adică, judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora, iar toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării.

Raportînd cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit evidențiază că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu și just a apreciat probatoriul acumulat.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal lărgit verificînd materialele dosarului, specifică că judecînd apelurile instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă

de casare a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia V. Burghilea a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (1¹), 84 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa definitivă 9 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor pe un termen de 5 ani și cu admiterea în principiu a acțiunii civile urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Ori, soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit cercetate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvîrșit infracțiunile incriminate în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

De altfel, corect instanța de apel a pus la baza condamnării lui V. Burghilea următoarele probe: declarațiile reprezentantului părții vătămate VI. Gherman (f.d. 39-42, vol. VII); martorilor R. Loghinov (f.d. 92-93, vol. VII), V. Devderea (f.d. 85-88, vol. VII), L. Chilian (f.d. 89-91, vol. VII), N. Romanenco (f.d. 94-95, vol. VII), G. Popa (f.d. 100, vol. VII), VI. Popa (f.d. 101, vol. VII), N. Carmazan (f.d. 103-106, vol. VII), C. Borisovschii (f.d. 102, vol. VII), S. Catanchina (f.d. 107, vol. VII), M. Bunduchi (f.d. 108, vol. VII), A. Gorbaciov (f.d. 97-99, vol. VII); declarațiile vamale nr. MY00991383/17939 din 21 iulie 2006 și nr. MY00991783/17438 din 14 iulie 2006 (f.d. 12-13, 100, vol. VI); contractul nr. 17 din 27 noiembrie 2006 (f.d. 71-79, vol. I); ordinele de plată nr. 1590, 1630, 1607 și factura fiscală nr. 30 din 22 decembrie 2006 (f.d. 80-82, vol. I); factura fiscală nr. XX2379762 din 25 decembrie 2007 (f.d. 83, vol. I); scrisoarea de garanție nr. 138/2006 din 29 decembrie 2006 (f.d. 86-87, vol. I); dispozițiile de plată nr. 1199 din 26 decembrie 2006 și nr. 1204 din 28 decembrie 2007 (f.d. 16-18, vol. II); dispozițiile de plată nr. 174 din 28 decembrie 2006, nr. 4 din 30 ianuarie 2007, nr. 6 din 05 februarie 2007, nr. 7 din 28 februarie 2007, nr. 8 din 12 martie 2007, nr. 9 din 16 martie 2007, nr. 10 din 16 martie 2007, nr. 11 din 21 martie 2007, nr. 16 din 07 iunie 2007 (f.d. 20-28, vol. II); actul de audit din 29 iunie 2007 (f.d. 136, vol. I); actul reviziei-tematice a activității comerciale efectuate la ÎM „MolDan” SRL, SRL „Malevprod” și SRL „Bosercons” (f.d. 2, vol. IV); card de memorie model RGI, capacitatea 4 GB, ridicat în timpul efectuării percheziției la domiciliul lui V. Burghilea (f.d. 12-13, 100, 160-173, vol. VI).

Așadar, instanța de recurs reiterează că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării recursului, ori, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin

ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost reținută de către instanța de recurs și careva probe denaturate care ar răsturna soluția instanței de apel nu au fost constatate.

În privința argumentelor invocate de apărare referitor la necesitatea menținerii soluției primei instanțe de achitare a inculpatului V. Burghelea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, Colegiul penal lărgit consideră poziția respectivă nefondată, ori, corect a fost statuat de către instanța de apel că latura obiectivă a componenței de infracțiune încadrată în baza art. 191 Cod penal, se caracterizează prin săvârșirea acțiunii îndreptate spre însușirea ilegală a bunurilor altei persoane fizice sau juridice în a cărei posesie sau deținere se află.

Luarea bunului se efectuează anume de la acea persoană - fizică sau juridică, publică sau privată - acțiune prin care se aduce atingere poziției bunurilor din sfera ei patrimonială, cauzându-i pagube materiale.

Caracterul ilegal al însușirii se exprimă prin scoaterea de către făptuitor, fără temei a bunurilor din posesia sau deținerea unei persoane și trecerea acestuia fără temei legal în stăpânirea făptuitorului, ținând cont de faptul că acest bun i-a fost încredințat în administrare sau gestionare în legătură cu funcția exercitată în unitatea publică sau privată și putea fi utilizat numai potrivit reglementărilor de rigoare și destinației.

Delapidarea constituie o infracțiune ce se consideră consumată din momentul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, iar făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile străine după dorință.

Latura subiectivă a infracțiunii se caracterizează prin intenție directă și prin scop de profit.

Astfel, instanța de apel corect a enunțat, că în cadrul cercetării judecătorești a instanței de apel, urmare a probelor administrate, cu certitudine s-a constatat, că inculpatul V. Burghelea, deținând în baza ordinului nr. 6-2/06 din 23 octombrie 2006, funcția de director financiar al ÎM „MolDan” SRL, iar în baza ordinului nr. 01 OC din 18 ianuarie 2007 funcția de vice-director al personalului de conducere al ÎM „MolDan” SRL, fiindu-i acordat prin procura directorului general al ÎM „MolDan” SRL din 20 octombrie 2006 dreptul de gestionare a întreprinderii în cauză, cu dreptul la prima semnătură în documentele financiar-bancare, în perioada lunii decembrie 2006 - iunie 2007, cu folosirea situației de serviciu a însușit prin delapidare bunuri ale întreprinderii nominalizate în proporții deosebit de mari și a comis abuz de serviciu, mai mult, tehnica de calcul și alte bunuri livrate în adresa ÎM „MolDan” SRL de către cele două firme SRL „Malevprod” și SRL „Bosercons” conform facturilor fiscale nr. XX2637093 din 21 decembrie 2006 în sumă de 1320005,88 lei și nr. XX2637095 din 22 decembrie 2006 în sumă de 427271,26 lei, nr. XX3080306 din 22 decembrie 2006 în sumă de 570000 lei, nu existau de facto, ce a fost confirmat prin declarațiile martorilor R. Loghinov, V. Devderea, L. Chilian, A. Crețu, A. Ceban, A. Gorbaciov, N. Carmazan, N. Romanenco, Vl. Popa, G. Popa.

La fel, instanța de apel corect a reținut faptul că SRL „Malevprod” și SRL „Bosercons” erau firme fantome și fiind gestionate de persoane necunoscute care nu au nici o atribuție la ele, încă pînă la declararea lor oficială ca fantome de către Inspectoratul Fiscal, este probat prin declarațiile martorilor S. Catanchina și M. Bunduchi, care fiind înregistrate în calitate de contabili șefi la agenții economici în cauză, au declarat, că niciodată nu au activat în funcțiile date la întreprinderile menționate.

Poziția primei instanțe că ele nu îl cunosc pe inculpatul V. Burghelea, fapt ce denotă nevinovăția lui este greșită, ori, instanța de apel corect a concluzionat, că acestea nici nu puteau să-l cunoască fiindcă activitatea întreprinderilor delicvente era gestionată de persoane necunoscute în coparticipare cu inculpatul V. Burghelea și anume el împreună cu persoane necunoscute dispunea de rechizitele agenților economici în cauză.

Acest fapt este obiectiv probat prin declarațiile martorului N. Carmazan care a declarat că depistînd greșeli în facturile fiscale cu privire la tehnica livrată de firmele SRL „Malevprod” și SRL „Bosercons”, de către V. Burghelea facturile în cauză erau modificate imediat și îndată transmise altele de la aceeași agenți economici. Aceasta a motivat prin faptul că a văzut pe masa lui V. Burghelea cît și în calculatorul lui, mostre de facturi fiscale de la agenții economici menționați și anume cu același conținut (f. d. 99-101, vol. II).

Aceste declarații obiectiv sunt confirmate prin declarațiile martorului A. Gorbaciov, care a declarat că V. Burghelea cu contabilă N. Carmazan erau în conflict, deoarece ultima solicita de la inculpat documente privitor la transferul de bani efectuat la firmele sus-menționate și motivul transferului, deoarece banii nu era acoperiți cu marfă.

Pe lîngă aceasta A. Gorbaciov a declarat că banii pentru 88 calculatoare și 88 imprimante au fost transferați de către Departamentul de Executare al Ministerului Justiției în totalmente, însă executarea contractului de achiziții nu era posibilă din lipsă de bani în cont la întreprinderea ÎM „MolDan” SRL.

Asamblarea a 33 de calculatoare care au fost livrate la Departamentul de Executare al Ministerului Justiției s-a efectuat din bani în numerar, care îi transmitea V. Burghelea și A. Gorbaciov ca persoană fizică procura componente la calculatoare pentru asamblare.

Astfel, este de menționat că inculpatul V. Burghelea nu a putut explica din ce motiv erau procurate componente la 33 calculatoare și 33 imprimante, din bani în numerar de către A. Gorbaciov și C. Borisovschii dacă (*conform facturilor fiscale de la SRL „Malevprod” și SRL „Bosercons” nr. XX2637093 din 21 decembrie 2006 în sumă de 1320005,88 lei și nr. XX 2637095 din 22 decembrie 2006 în sumă de 427271, 26 lei și din numele SRL „Bosercons” factura fiscală nr. XX 3080306 din 22 decembrie 2006 în sumă de 570000 lei*), componente la 88 calculatoare și 88 imprimante erau deja la ÎM „MolDan” SRL.

Partea acuzării a prezentat probe concludente și pertinente care în cumul demonstrează faptul însușirii banilor transferați la firmele delicvente de către V. Burghelea și anume potrivit declarațiilor martorului C. Borisovschii și A. Gorbaciov, care au declarat că de către Vl. Menin, care era prietenul lui

Valeriu Burghilea a fost adusă o geantă cu o mare sumă de bani (*lei*) în numerar, în oficiu, odată după transferul efectuat de către inculpat la firmele delicvente.

Instanța de apel just a concluzionat, că acest fapt demonstrează exclusiv că tranzacțiile efectuate între ÎM „MolDan” SRL și firmele delicvente SRL „Malevprod” și SRL „Bosercons” au fost efectuate pur formal în scopul acoperirii intențiilor infracționale reale de însușire a banilor de către inculpatul V. Burghilea și inducerea în eroare a factorilor de decizie a Departamentului de Executare al Ministerului Justiției despre existența tehnicii.

Faptul că inculpatul Valeriu Burghilea, a însușit mijloacele bănești se dovedește și prin actul de audit din 29 iunie 2007, actul reviziei tematice a activității comerciale efectuate la ÎM „MolDan” SRL, SRL „Malevprod”, SRL „Bosercons”, care confirmă faptul transferului de către ÎM „MolDan” SRL a mijloacelor bănești la SRL „Malevprod” și SRL „Bosercons” și nedispunerea a tehnicii de calcul la depozitele ÎM „MolDan” SRL.

Intențiile criminale de sustragere și însușire a banilor de pe conturile ÎM „MolDan” SRL a inculpatului sunt probate prin cardul de memorie model RGI, capacitatea 4GB, care a fost ridicat în timpul percheziției la domiciliul lui V. Burghilea, care fiind examinat a fost depistat blancul de factură nr. 01 din 16 mai 2007 pe suma de 305762, 30 lei și blancul declarației vamale J 7438 de pe care a fost xeroxată declarația vamală nr. MY 00991383/17939 din 21 iulie 2006, declarația vamală nr. MY 00991783/17338 din 14 iulie 2006 și modificate de pe declarația vamală nr. MY 00991783/17438 din 14 iulie 2006 a SRL „Klimaticeschie sistemi”, fiind mai apoi prezentate la Centrul de Standardizare Metrologică, în baza cărora a primit certificate de conformitate pe 88 calculatoare în complet cu 88 imprimante, fapt ce a fost ignorat de către prima instanță.

Pe lângă probele enunțate mai sus, faptul săvârșirii delapidării de către inculpatul Valeriu Burghilea, se dovedește și prin scrisoarea de garanție nr. 138/2006 din 29 decembrie 2006 conform căreia ÎM „MolDan” SRL în persoana directorului V. Burghilea, înșelând conducerea Departamentului de Executare al Ministerului Justiției despre existența tehnicii de calcul, la 25 decembrie 2006 a organizat prezentarea acestora a depozitului pe adresa str. Aleea Gării 48, mun. Chișinău, în care precum sunt depozitate 88 calculatoare și 88 imprimante și și-a asumat responsabilitatea de păstrare a lor.

Instanța de apel corect a menționat, că așa depozit pe str. Aleea Gării 48, mun. Chișinău în proprietatea și arenda întreprinderii ÎM „MolDan” SRL nu există și nu a fost și nimeni din membrii comisiei Departamentului de Executare al Ministerului Justiției nu au văzut ca să fie depozitată acolo careva tehnică de calcul, acest fapt este probat prin declarațiile martorilor V. Popa, G. Popa, A. Gorbaciov, C. Borisovschii.

Pe lângă aceasta faptul prejudicierii de către inculpatul V. Burghilea a ÎM „MolDan” SRL în sumă de 1750000 lei și 167303,15 lei, precum și însușirii a sumelor bănești este probat prin actul reviziei tematice din 25 octombrie 2007, care a fost confirmat în cadrul cercetării judecătorești prin expertiza judiciar-contabilă efectuată la întreprinderea „Mălai Expertize Consulting” (f. d. 119-125, vol. VII),

expertiza numită în cadrul primei instanțe, la demersul apărării și în concluziile sale încă odată au confirmat concluziile revizorilor.

Cu privire la cele invocate de recurent, precum că achitarea în avans a contractului de achiziții și ridicarea unei sume de bani din casa întreprinderii, reprezintă relații civile, Colegiul penal lărgit consideră poziția respectivă nefondată și expune următoarele considerente.

În opinia instanței de recurs, soluția adoptată de prima instanță precum că primirea banilor din casa întreprinderii ÎM „MolDan” SRL de către inculpatul V. Burghelea reprezintă relații civile, este incorectă, ori, instanța de apel în cazul dat corect a reținut, că banii primiți de către Valeriu Burghelea erau utilizați pentru procurarea tehnicii de calcul în numerar întru asamblarea și ulterior livrarea către Departamentul de Executare al Ministerului Justiției, pe când conform contractului de achiziții, dispozițiilor de plată nr. 1590 și 1591 din 22 decembrie 2006, banii pentru 88 calculatoare și 88 imprimante erau deja transferați la ÎM „MolDan” SRL, ori, aceste acțiuni au tangență cu elementele componente de infracțiune prevăzute de art. 335 alin. (1¹) Cod penal, abuzului de serviciu din partea inculpatului V. Burghelea, deoarece ultimul gestionând o organizație comercială a folosit intenționat situația de serviciu în interes material, adică pentru a însuși bani și în interes personal, întru mărirea ilegală a veniturilor sale, cauzând prin aceasta urmări grave - prin stoparea activității în continuare a ÎM „MolDan” SRL și apariției acțiunii civile din partea Departamentului de Executare al Ministerului Justiției cu privire la încasarea restului sumei din contractul neexecutat și punerii sub sechestru a conturilor ÎM „MolDan” SRL.

Având în vedere statuările doctrinare și jurisprudențiale, elementul material al abuzului de serviciu se realizează prin folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație comercială, obștească sau altă organizație nestatală a situației de serviciu, care constă în acțiunea sau inacțiunea, contrar intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Fapta prejudiciabilă a infracțiunii de abuz de serviciu, urmează în mod obligatoriu raportată la exercițiul atribuțiilor de serviciu, or, acțiunile constatate la pct. 7. al prezentei decizii, pe deplin intră în sfera atribuțiilor de serviciu ale inculpatului V. Burghelea.

Prin folosirea situației de serviciu se înțelege săvârșirea unor acțiuni sau inacțiuni care decurg din atribuțiile de serviciu ale făptuitorului și care sunt în limitele competenței sale de serviciu.

În contextul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 335 Cod penal, făptuitorul poate să-și încalce, total sau parțial, una sau mai multe din aceste atribuții, obligatoriu este ca aceste atribuții să aibă un suport normativ.

Infracțiunea de abuz de serviciu este o infracțiune materială, ea se consideră consumată din momentul producerii daunelor în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Latura subiectivă a infracțiunii specificate la art. 335 Cod penal, se caracterizează prin intenție directă sau indirectă, iar motivul infracțiunii examinate

are un caracter special, constînd alternativ, în: 1) interesul material, 2) alte interese personale.

În privința alegațiilor, invocate de autorul recursului ce ține de încălcarea prevederilor art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit le consideră neîntemeiate, ori, potrivit art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, încălcarea oricărei alte prevederi legale decît cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – cînd partea este prezentă sau la terminarea urmăririi penale – cînd partea i-a cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – cînd partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Prin urmare, reieșind din lucrările dosarului, nu se atestă că inculpatul sau apărătorul acestuia, la finisarea urmăririi penale au invocat sau semnalat careva încălcări procesuale în sensul vizat.

În sensul celor solicitate similar de către recurent, sub aspectul încălcărilor organului de urmărire penală, prin care se susține, că inculpatului nu i-a fost adusă la cunoștință ordonanța privind efectuarea urmăririi penale de mai mulți ofițeri de urmărire penală, fapt prin care au fost flagrant încălcate prevederile art. 256 alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit enunță, că aceste argumente sunt neîntemeiate, ori, la materialele cauzei (f.d. 236, vol. VI) prin ordonanța procurorului anticorupție, B. Poiată din 27 iunie 2008, a fost respinsă cererea învinuitului și apărătorului său în sensul vizat supra, iar ulterior această ordonanță nu a fost contestată în ordinea art. 299¹ Cod de procedură penală, astfel prezumîndu-se că aceștia au fost de acord cu hotărîrea adoptată, ori, invocarea acestui dezacord la etapa recursului ordinar este inadmisibilă.

Subsidiar, Colegiul penal lărgit relevă, că critica recurentului în ce privește audierea directă doar a doi martori din cei 17 pe care a fost bazată soluția instanței de apel, este neîntemeiată, deoarece analizînd materialele cauzei și anume procesele-verbale ale ședințelor instanței de apel (f.d. 133-158, vol. IX) rezultă, că careva cereri sau demersuri în sensul art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, nu au fost înaintate de către inculpat sau de avocat în numele acestuia, iar la etapa verificării legalității și temeiniciei sentinței pe baza probelor examinate de prima instanță și în baza oricăror probe noi prezentate, instanța de apel corect a dat citirii și a cercetat declarațiile tuturor martorilor, în baza cărora și-a întemeiat hotărîrea de condamnare.

Referindu-se la celelalte motive, invocate în recursul ordinar de apărare, descrise în pct. 8. al acestei decizii, Colegiul penal lărgit nu le consideră relevante și ele urmează a fi respinse din motivele expuse supra, reieșind din faptul că există un cumul de probe legal administrate și cercetate de instanța de apel, care incontestabil confirmă vina inculpatului V. Burghilea în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (1¹) Cod penal, iar pedeapsa aplicată precum și judecarea acțiunii civile, se încadrează în limitele legii penale.

Tot aici, Colegiul penal lărgit relevă, că instanța de apel corect a constatat că în acțiunile inculpatului V. Burghilea sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. art. 191 alin. (5), 335 alin. (1¹) Cod penal,

inclusiv și latura obiectivă, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența și practica CEDO, care în pct. 37 a hotărîrii sale în cauza Albert vs. România din 16 februarie 2010, statuează că art. 6§1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunînd un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit reiterează, că printre garanțiile unui proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenția Europeană, se enumeră și faptul că orice persoană trebuie să fie judecată în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial, ceea ce a fost realizat și în prezenta cauză, fiind respectate drepturile inculpatului garantate atât de Constituția R. Moldova, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și de Codul de procedură penală.

Față de cele ce preced, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză, nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, la etapa judecării apelurilor.

În consecință, Colegiul penal lărgit menționează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. art. 414-417 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată, astfel că nu există temeii pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de apărare.

11. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Vladislav Roșca în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe ***Burghilea Valeriu Ion***.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 aprilie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Elena Covalenco